

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

набуває актуальності наше професійне призначення.

Для мене обрання професії було простим і водночас складним питанням. Мене зі шкільних років цікавив світ техніки і, разом з тим, мені подобалося навчати своїх друзів технічним новинкам.

Тому, ураховуючи, що людина обов'язково, хоча б в одному, обраному й улюбленому напрямі, буде прагнути до досконалості будь-якого знання, уміння, я, насамперед, отримав політехнічну освіту. Проте, осягаючи різні дисципліни й досягаючи все більш високих щаблів у своєму розвитку, кожна людина довільно або мимоволі передає свої знання оточуючим. А оскільки мені завжди вдавалось захопити своїми вповіданнями інших, на пропозицію працювати у професійному ліцеї я не відмовився. Тим паче, що виріс я в родині педагогів і хист до вчительства мені передано з материнським молоком.

Ось уже більше 20 років особлива частина мого життя – це передача знань, умінь і навичок учнівській молоді. Я із задоволенням готуюся до уроків і практичних занять, демонструю власний педагогічний досвід колегам та сам знову і знову навчаюся. Навіщо? Щоб не відстати від моди? Ні, учуся, щоб те, чому вчуся й учу, було дійсно професійно.

Іноді запитую себе: «Чи є поріг педагогічної зрілості, при досягненні якого вчитися стане необов'язково?» Якщо є, то зупиниться мій розвиток як людини, як особистості – така вже умова людської діалектики.

Я хотів би, щоб мої випускники були людьми справи, можливо хтось із них обжене мене в майстерності та виявиться ближчим до досконалості. У такому випадку я буду навчатися в нього і пишатимусь цим. Відтак моя робота була виконана гідно.

Моя педагогічна праця – улюблений спосіб пізнання, творчості, спілкування, самовираження. Мої колеги – партнери у справі – завжди очікують від мене технологічних новинок. І це знову провокує мене до самоосвіти. Саме тому я навчаюся в магістратурі. Адже, щоб очолювати навіть невеликий колектив, необхідно мати спеціальні знання та вміння, а також уміти мудро й фахово застосовувати їх у практиці управління.

Качан Л. М.*

Людина часто замислюється над питанням: яке моє місце в цьому житті? Саме в цьому житті, бо зараз життя таке непередбачуване. І це я відчула на собі.

Народилась я в невеликому, але такому мальовничому селі Чулаківка Голопристанського району. Зростала, навчалася, але не уявляла, що мене чекає попереду, яка професійна кар'єра.

Де мені тільки не доводилось працювати: була я і дипломованим візажистом, але в перший же робочий день зрозуміла, що

* © Качан Л. М.

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

я в цій сфері не зможу працювати. Була і вихователем у дитячому садку, спробувала себе і в ролі директора Будинку культури. Так, працюючи в Будинку культури, я зрозуміла, що тут політ фантазії вже набагато більший. Узагалі, ще в 9 класі я мріяла про кар'єру хореографа, але батьки мені пояснили, що бути танцівницею можна і в школі, і вмовили мене вступити в 1992 році до Херсонського державного педагогічного університету на педагогічний факультет, адже всі в моїй родині були педагогами. Так що я, як і всі вчительські діти, відчула педагогіку на собі із самого народження (в хорошому розумінні), оскільки й виростала в школі з бабусею, бо батьки в цей час навчалися в ХДПІ. І здавалося б, що мені це давно вже повинно було набриднути. Але не так сталося, як гадалося. Коли в 1996 році я прийшла в Чулаківську школу на роботу вчителем початкових класів, мені сподобалось. Далі була і старшою піонерською вожакою, і стала класоводом. Потім були курсові перепідготовки, атестації. І мені стало зрозуміло, що моє місце саме в школі. Пізніше здобула другу педагогічну освіту (вчитель історії), ще пізніше працювала завідуючою міським методичним кабінетом, була 3 роки начальником районного відділу освіти, зараз навчаюся у магістратурі Комунального вищого навчального закладу «Херсонська академія неперервної освіти» Херсонської обласної ради і працюю директором школи. Загальний стаж директорства – 7 років, а загальний педагогічний стаж моєї родини (а це дві бабусі, тато, мама, дядько, тітка, сестра і я) становить 184 роки! я пишаюся своєю вчительською династією! а ще вдячна своїм учителям, колегам, у яких училася я, а пізніше і вони в мене.

От тільки всі роки роботи в школі мені не подобається те, що багато молодих спеціалістів ідуть у навчальні заклади, не маючи ніякого бажання працювати з дітьми. І моє першочергове завдання, як директора школи, пояснювати молодим людям, що треба себе шукати і знаходити в цьому житті. І, головне, не губити дитячі душі своєю байдужістю.

Якщо ж говорити про себе, то мені здається, що це рідкісний випадок, коли бажання моєї родини збіглося з бажанням і вмінням їх доньки. Я надзвичайно задоволена, що в цьому житті знайшла своє місце, і не жалкую, що серед багатьох професій я обрала саме педагогічну. А ще бачу себе в керівній ланці системи освіти. Розпочавши свою роботу з рядового виконавця, знаю, яким треба бути керівнику, щоб повести за собою колектив до нових здобутків.

І закінчити хочу такими словами японського філософа Судзукі: «Кожен із нас може стати художником. Звичайно, що не в буквальному розумінні цього слова, а художником свого власного життя. Розум людини, її серце – це, ніби, пензлі, а безмежний Всесвіт – велике полотно, на якому людина протягом сімдесяти чи вісімдесяти років малює картину свого життя. Якою буде ця картина в кінці – залежить виключно від самої людини!»